

at medens islandske Varer indføres toldfrit til Danmark, er danske Varer saavel som fremmede ved Import til Island underkastede den særlige islandske Varetold. Bestemmelsen er da ikke at opfatte som en almindelig handelstraktatlig Mestbegunstigelsesbestemmelse. Den sikrer danske Varer mod at blive højere beskattet i Island end fremmede Varer, men den udelukker ikke, at danske Varer ved særlig Aftale kan nyde særlig Fortrinsbehandling i Island.

§ 7 foreskriver: „Danmark varetager paa Islands Vegne dettes Udenrigsanliggender“. Herved tilstræbes, at Udenrigsstyret kan, som det hedder i Bemærkningerne til denne Paragraf, „være en Enhed, hvis Ledelse er samlet, saaledes at Mulighed for indbyrdes modstridende Beslutninger og Handlinger er udelukket“. Der kan ikke ansættes særlige islandske Gesandter, men derimod ansættes i Udenrigsministeriet en med islandske Forhold kendt Komitteret til Behandling af islandske Sager, og naar Island vil betale de derved foraarsagede Udgifter, bliver der paa Steder, hvor Gesandt eller udsendt Konsul ikke er ansat, efter den islandske Regerings Ønske at ansætte en saadan, ligesom der under samme Forudsætninger bliver ved de bestaaende Gesandtskaber eller Konsulater at ansætte Attacheer, som er kyndige i islandske Forhold. Hvis den islandske Regering skulde ønske paa egen Bekostning at udsende delegerede til at føre Forhandlinger om særlige islandske Forhold, kan dette ske efter nærmere Aftale med Udenrigsministeren. Dette sidste er ikke nogen ny Regel, sligt er ogsaa sket tidligere. Det nye er snarest, at det fastslaas, at der træffes Aftale med Udenrigsministeren derom, saaledes at det altsaa ikke kan ske mod dennes Villie.

Bemærkningerne tilføjer, at „den islandske Regering under særlig paatrængende Forhold, hvor nærmere Aftale ikke altid forud vil kunne foreligge, kan blive nødsaget til at handle, uden at en saadan er truffet, saaledes som Forholdet allerede nu har været under Verdenskrigen. Det maa forudsættes, at Udenrigsministeren sættes i Kundskab om ethvert saaledes foretaget Skridt“. Dette er en Nødhjælp og kan kun bruges som en saadan, da det ellers vilde være i Strid med Bestemmelsen om, at delegerede kun kan udsendes „efter nærmere Aftale med Udenrigsministeren“.

§ 7, 3die Stykke, foreskriver, at „de mellem Danmark og andre Lande allerede indgaaede og bekendtgjorte Overenskomster

er, forsaaavidt de angaar Island, ogsaa gældende for dette“. De paagældende Overenskomster behøver altsaa ikke at være bekendtgjorte paa Island. Det er nok, at de er bekendtgjorte i Danmark. Videre hedder det til Slut i § 7: „De af Danmark efter nærværende Forbundslovs Stadfæstelse indgaaede mellemstatlige Overenskomster er ikke forpligtende uden vedkommende islandske Myndigheds Samtykke, hvilket Samtykke enten kan være givet forud eller meddeles efter Traktatens Afslutning“.

§ 8 foreskriver: „Indtil Island maatte beslutte paa egen Bekostning helt eller delvis selv at overtage Fiskeriinspektionen indenfor islandsk Søomraade, udøves denne af Danmark under dansk Flag“. Det staaar altsaa Island frit for at overtage Fiskeriinspektionen. Hertil har man i Island villet opsamle en Fond bl. a. ved Hjælp af Trawlerbøderne, men efter de Priser, der vel længe vil blive paa Skibe, kan det neppe ventes, at Island snart vil overtage Fiskeriinspektionen, der i øvrigt ogsaa medfører en betydelig Driftsudgift, og for hvilken ogsaa andre Vanskeligheder eksisterer.

§ 9 foreskriver, at Møntvæsenet for begge Stater vedbliver at være som hidtil, „saa længe den skandinaviske Møntunion bestaar“. Hvis denne hæves, maa Danmark altsaa træffe Aftale med Island om en ny Ordning; Island kan ikke lade slaa Mønt i Udlandet, men det har Adgang til at oprette eget Møntværk, hvilket dog vistnok kun er en Formalitet, da det vil være en kostbar Foranstaltning.

§ 10 handler om Højesteret og svarer ganske til Kommissionsforslagets syvende Fællesanliggende. Danmarks Højesteret skal herefter som før vedblivende udøve „den højeste Domsmyndighed i islandske Sager, indtil Island maatte beslutte at oprette en øverste Domstol i Landet selv. Indtil da skal en Dommerplads i Højesteret besættes med en Islænding, hvilken Bestemmelse træder i Kraft ved først indtrædende Ledighed“. Da Island allerede har et i Forhold til sit Indbyggerantal overordentlig stort Antal Embedsmænd, er det ikke til at antage, at der fra Islændernes Side skulde tænkes paa at oprette en Højesteret, hvori der dog maatte være nogle Embedsmænd; og da der ikke fra Islændingenes Side er ytret nogen Misfornøjelse med Højesterets Virksomhed, vil den danske Højesteret formodentlig vedblivende komme til at fungere for Island.

I § 12 bestemmes: „Andre Anliggender end de nævnte, som er af fælles Betydning